

990716-2

Tak se ukazuje, že na jedné straně není možné žádné čisté, ryzí nové, ale že nové vždy nějak musí navazovat na něco ze starého – a tím vlastně se teprve stávat, přicházet, uskutečňovat se a prosazovat. A právě v tom je nutno Heideggera korigovat: není žádného ryzího „bytí“, ani žádného ryzího „přicházení“, není ani žádného myšlení, které by se jen odevzdalo „přicházejícímu“, aniž by přitom bylo nějak zakotveno v něčem starém. Když o něco dále Heidegger říká, že „bytí“ je seslaností myšlení a že tato seslanost je dějinná („Das Sein ist als das Geschick des Denkens. Das Geschick aber ist in sich geschichtlich. „ – 117), vyhýbá se jasnému řešení: Je-li „bytí“ seslaností, a je-li tato seslanost dějinná, musí být dějinné i samo „bytí“ – a tento závěr Heidegger nedělá (a kdyby nějaký závěr udělal, vedlo by to v obou případech nesprávným směrem). V případě, že na místo „bytí“ postavíme pravdu („Pravdu“), je všechno hned jasnější. Pravda sama se děje, ale její dění není součástí vnitrosvětého dění, tj. není ani součástí dějin. – Ostatně větu „das Sein ist als das Geschick des Denkens“ lze vyložit nikoli pouze jedním způsobem. Protože na jedné straně přece Heidegger zdůrazňuje, že Sein není žádné Seiendes – takže to by znamenalo, že o něm nelze vypovídat, že „jest“. Jestliže se v uvedené větě přece jenom říká, že „bytí“ *jest* (das Sein *ist*), pak to může znamenat, že „bytí“ sice zásadně není, ale pokud jest, pak jenom jako seslanost myšlení, a v tom případě jest dějinně. Ale takto dějinně jest pouze jakožto seslanost resp. v jejím rámci, tj. v rámci jejího dění. Samo „bytí však“ žádným děním není. (Ostatně také proto, že „bytí“ není jsoucí, , neboť každé jsoucí je nutně událostným děním – tak bych to řekl já.) – Na druhé straně však onu větu lze byložoit také tak, že „bytí“ v tomto smysl *jest*. K tomu Zase úpoukazuje jiné místo v témž dopise, totiž ...

(Písek, 990716-2.)